

Alina NELEGA

Fiction-Ltd

un nor în formă
de cămilă

roman

POLIROM

2021

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © vova130555@gmail.com/Depositphotos.com

Foto autoare: © Anda Cadariu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

NELEGA, ALINA

un nor în formă de cămilă / Alina Nelega. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8502-8

821.135.1

Printed in ROMANIA

Noi nu știam să ne lăsăm joburile, după șase sau opt ore de lucru, și să venim acasă la copil, să ne jucăm cu el și să facem temele împreună. Să ieșim în excursii sau tu să mergi cu taică-tău la pescuit, să organizăm mese de familie sau să ne luăm o casă la țară și să lucrăm grădina împreună. Trăiam în spectacolul care izbucnea și se continua, se bloca și se ridica, cădea și se năștea iar, în fiecare clipă a existenței noastre. Necontrolat. Am fost de vină pentru asta? Da, fără nicio îndoială, dar eram de vină ca Oedip în destinul pe care nu l-a putut deturna, monomaniaci ca Faust dominat de dorința de nemurire. Eram raționali? Nu, căci trebuia să ne vulnerabilizăm ca să putem da din noi, iar rațiunea a fost mereu un obstacol. Ne-am iubit? Nu știu, ajunseserăm să nu putem unul fără celălalt, hormonal, intelectual, irațional. Am greșit? Poate, dar îmi repetam mereu că, dacă ne iubești, ai să înțelegi și ai să ne ierți. Iar dragostea ta pentru noi nu putea fi pusă la îndoială, așa credeam, dragostea e veșnică și imuabilă, rezistă la orice șocuri. Dar nu e deloc așa. Dragostea ta pentru mine e doar a ta și poți să faci ce vrei cu ea. Ca pe o haină nefolosită poți s-o rupi, s-o faci cârpă de șters pe jos, s-o descoperi mâncată de molii și decolorată, s-o transformi în durerea care vine și pleacă, ne are fără ca tu sau eu s-o putem controla. Dragostea are o viață a ei care te subjugă, e invizibilă și tăcută, așa ca tine acum. Cauți un joc nou, prin care să mă rănești, așa mă faci tu să particip la dragostea pe care o exprimi prin ură. E teatru, căci ce altceva facem noi decât să ne învederăm suferințele pe scenă, sperând că publicul va fi atins și se va

cutremura împreună cu noi, cu personajele noastre? Eu, spectroare a suferinței tale, pot fi atinsă doar poetic, iar poezia, ca și nebunia, nu poate fi înțeleasă, doar exprimată și trăită. Să facem invizibilul vizibil, asta e țelul nostru, al meu și al tău, împreună.

Cu telefonul care-ți vibrează în mână și fotografiile mele lipite neîndemânatic pe pereți cu blue-tack, încerci să mă fac să mă urăsc pe mine – ai simți că se face dreptate, ca în basmele alea pe care ți le citea bunicul când erai mic și în care monștrii erau întotdeauna uciși, iar eroii triumfau. Și-atunci, pentru că nu poți accepta că îți urăști mama, m-ai înlocuit cu un monstru pe care te străduiești să-l dai în vileag, încerci să mă faci să accept că, împreună cu Claudiu, l-am ucis pe Marius, ca să-i poată lua el locul în teatru, nevasta, casa și fiul.

Cineva trebuia să fie de vină, iar eu eram acolo, ușor de acuzat. Și el. Noul tău tată. Vitreg, spui tu, plin de ură. Cu toată gelozia ta notorie și ostilitatea ta față de el, să știi că el ține la tine foarte mult, te apreciază. Și nu, nu e un actor mai bun ca tine, nu ți-a luat nimic din ce aveai. Dar, cu toate astea, trebuie să recunosc că e un actor foarte bun, altfel cum ar putea spune cu sinceritate că mă iubește, iar eu să-l cred, cu toată diferența de cincisprezece ani dintre noi? Dacă ar fi invers, adică eu aș fi mai tânără cu cincisprezece ani, ar fi de departe social acceptabil, dar așa, e nevoie de artă ca să devină credibil, el – un bărbat în plină forță a maturității, expresiv, elegant, la cei nici patruzeci de ani ai lui, cu trup

viril de model masculin. Știi că, înainte de a fi actor, a făcut modelling pentru Chanel? Diferența de vârstă dintre voi e aceeași cu cea dintre noi, și da, ar putea să-mi fie fiu. Dar nu-mi e. Ar putea să-ți fie frate mai mare. Dar nu-ți e. Sau poate îți e, fiindcă nu spunem noi mereu că teatrul e o mare familie și-atunci toți suntem frați și surori? Iar iubirea noastră, incestuoasă, ar fi mai ușor de înghițit dacă am fi de aceeași vârstă: frate-soră mai e cum e, dar să-ți fuți mama? Asta e ca o înjurătură, așa o resimt toți, de parcă relația noastră publică ar fi o jignire, legătura dintre noi îi atinge ca o invectivă în punctul vulnerabil al moralității lor dubioase. Chiar dacă se străduiesc să ne accepte, abia așteaptă să vadă cu cine se va cupla el cât de curând, cu care dintre tinerele actrițe nou-angajate mă va înșela sau când voi ceda definitiv controlul asupra trupului meu, iar el mă va plimba filial într-un scaun cu rotile ori mă va sprijini să urc scările spre scenă, cele șaptezeci și două de trepte pe care le urc în fiecare zi, de la mezanin până la cabine și culise, le urc în fugă, inima îmi bate în urechi și mi se rupe pieptul de efort, dar n-o să le dau satisfacția să mă vadă gâfâind.

Se vorbește mult în teatru, se spun vrute și nevrute, că noaptea scena aparține fantomelor care-și joacă rolurile pe care nu le-au avut în viața asta, că se aud frânturi de replici, că scârțâie ștângile și boxele fâșâie și pornesc, fără să atingă nimeni pupitrul de sunet. Dar hai să fim raționali: instalația electrică e veche, are peste cincizeci de ani, n-avem fonduri s-o schimbăm, uneori reflectoarele se aprind sau se sting din

senin, mai ia foc din când în când câte-un panou de lumini – și nu din cauza fantomelor. Abia atunci ministrul ne aprobă mici fonduri de investiții, ne ajung să cârpim și noi ce putem, doar știi asta, nu? Plus că e întotdeauna un curent în scenă de te ia naiba; oricât de cald ar fi în sală, adie un aer înghețat pe scândura aia, de parcă ești într-o criptă, pantalonii de scenă negri, uriași, fâlfâie când deschizi ușa de la regrupare. Iar voi, la miezul nopții, ora fantomelor, v-ați găsit să vă trageți în ștângi și să vă jucați cu cortina aia veche și plină de praf care n-a mai fost lăsată de pe vremea lui Gheorghiu-Dej; lasă că erați deja beți ca porcii, să mă scuzi! Normal că tot decorul trosnea și murmura, iar luministul ăla superstițios s-a speriat și a căzut peste reflectorul de veghe, lumina strigoilor, cum îi spunem noi – și-atunci, ce poți să vezi? Printre umbre, cartoane, butaforie, șoapte și pocnetul boxelor vechi, amplificând glasurile voastre speriate, cu creierele plutind în alcool, putea fi și fantoma lui Ceaușescu, dar nu, voi ați fost convinși că e fantoma tatălui tău. Pe care l-am omorât eu împreună cu Claudiu, eu – regizoarea angajată de peste douăzeci de ani, directoarea artistică a teatrului, șefa trupei de prefăcuți, marea mincinoasă, baba care nu lasă tinerii să se exprime, văduva veselă care poate fi judecată și condamnată că își dă poalele peste cap fără rușine, pusă la zid de invidia actorilor, de bârfele din barul teatrului, unde nu pot intra să cer o cafea fără ca toți să se oprească din șușotit și să tacă insolenți până ies țațoșă, dar numai eu știu cât mă costă fudulia asta de mare doamnă. Toate s-au adunat în

scenariul vostru fantezist, de film polițist prost, al morții lui subite.

Atunci ai avut primul episod. Ai rămas pe scenă, scuturat de frici și demoni, până dimineața, când te-a găsit Paul. Te-am scos precaut din teatru, pe ușa din spate, sub privirile nedumerite ale portarului semia-dormit, și te-am dus la spitalul ăla unde speram că te vor vindeca – ah, ce cuvânt fals, plin de promisiuni ipocrite! Habar n-aveam ce-ai pățit, eram și noi speriați, uluiți și neîncrezători. Nu se poate să ni se întâmple nouă, de ce ție, fiul cel bun, cel blând și puternic, afectuos și bine educat? Nu erai un boschetar drogat, veneai dintr-o familie bună, cu resurse, erai sensibil, inteligent, uneori prea inteligent pentru un actor. Să-ți alunge demonii, asta speram, cu injecții și pilule, dar când ai ieșit erai altul, demonii ple-caseră, însă odată cu ei te-au părăsit și îngerii.

După ce medicul a rostit rece cuvintele alea: „psihotic“, „psihoză“, „episod“, „decompensare“, „criză“, „acut“, n-am mai putut scăpa de ele. E după-amiază când mă întorc acasă, în casa noastră plină de fetișuri ale spectacolelor trecute și ale călătoriilor noastre culturale, casa unde nu mai vrei să stai. Claudiu fuge ușurat la teatru, are repetiție, iar eu rămân acolo, în ticăitul constant al ceasului electronic de pe peretele din sufragerie, să număr maniacal secunde.

Pe palma ta întoarsă urcă o buburuză chinuită, încearcă să-și întindă elitrele, lasă în urmă o dâră gălbuie, sufli ușor peste ea, o răstorni și o privești cum

se străduiește să-și recapete echilibrul și s-o ia din loc, cum își revine și se urcă pe unghia ta roasă. Îți înalți degetul, ajutând-o să-și ia zborul. Dar ea continuă să exploreze unghia ruptă și vârful bont acoperit de mici șanțuri, aproape invizibile, dar pe care le simte și de care se agață. Coccinella septempunctata, îi spui încet, ca un salut, o mângâiere, ca și cum numele ar consfinți o legătură între voi, ca și când v-ați cunoaște și v-ați reîntâlni acum, după multă vreme de când n-ați mai știut nimic unul de celălalt. Îi cânti încetisor, ca în copilărie: gărgăriță-riță/ zboară-n poieniță/ unde vei zbura/ acolo va fi casa mea.

Nu beau singură și, mai ales, nu beau în timpul zilei. Dar sticla aia de Chivas vine la mine ca o alinare. După două ore de numărat clipele care picură constant din pereți, sunt beată learcă și mă simt ca un animal în cușcă. Trebuie să ies, să iau aer, mă trezesc că merg fără direcție, merg din ce în ce mai repede, mersul îmi face bine, mă doare coșul pieptului și inima îmi pulsează dezordonat, ce bine că mai am inimă, creierul nu-mi folosește la mare lucru, să merg fără să gândesc, asta e bine, să nu gândești, mintea obosește, iar trupul se extenuază, îmi conștientizez mușchii, organele interne, respirația, dar nu și creierul, pe el nu-l simt, el mă simte pe mine și trebuie să-l derutez, să nu mai aibă timp să genereze întrebări fără rost și imagini de coșmar. Încep să fug. Ajung la marginea orașului, trotuarul se termină, fug în continuare pe carosabil, pe lângă camioane care trec amenințător de aproape, șoferii mă claxonează, eu fug fără să știu încotro, nu mai simt